

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LXVI (60) • ŠTEV. (Nº) 16

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES • 3 de mayo - 3. maja 2007

ČE PAPEŽ NAPIŠE KNJIGO O KRISTUSU

ALOJZ REBULA

Če rimski papež danes napiše knjigo o Kristusu, lahko vidimo v tem dvojno senzacijo. Prva je v tem, da napiše knjigo o pojavu, ki ga moderno poganstvo skuša ignorirati: o Kristusu se ne govori, o Kristusu se molči. Govori se o Nietzscheju, Heideggerju, Wittgensteinu, Derridi, Vattimu, namesto besede Kristus se pri datiranju reče „po našem štetju“, v Strasbourgu pa lahko zagovarjaš misel, da je evropska civilizacija dva tisoč let visela brez temeljev v zraku.

Druga senzacija je, da je knjigo o Kristusu napisal papež. Kako mu more še biti zanimiv neki pojav, s katerim je imel opraviti vse svoje dolgo življenje od prvega obhajila naprej? Ali ni dovolj slišal o Kristusu v domači krščanski hiši, še posebej pa na teologiji, za katero se je odločil? In ali ni o njem prebral nešteto knjig in člankov?

Kaj je torej mogel v Kristusu videti novega, da je šel napisat o njem več kot 300 strani obsegajočo knjigo?

Benediktu XVI. na oba ugovora ne bi bilo težko odgovoriti. Ne glede na to, da moderna civilizacija skuša Kristusa ignorirati, je on kot poglavar največje krščanske Cerkve poklican, da priča za svojega Učitelja, ki ga ima za edinega odrešenika. Zanj je Kristus večno aktualen, kakor je večno živ v svoji Cerkvi. Tudi drugi ugovor — ali mu more biti Kristus še zanimiv — ga ne bi spravil v zadrego. Če je Kristus, kakor se je sam označil, „Resnica in Življenje“, nič ne more biti zanimivejšega od njega, še posebej v dobi, ki se je predala kulturi videza (laži) in smrti. Da bi bili zanimivejši od Kristusa nacistoidni Heidegger, puščobni Wittgenstein, ležerni Vattimo?

Toda Benedikt XVI. je k tema dve-ma senzacijama dodal še tretjo, ko je izjavil, da njegova knjiga noče imeti učiteljskega značaja in da jo bralci lahko tudi kritizirajo.

Tu je iz njega spregovorila lastnost, ki je med intelektualci redkejša in dragocenejša od inteligence — ponižnost, se pravi resnica o sebi.

Tistega, ki si še upa primerjati Cerkev in partijo, bi človek vprašal: Boš primerjal tudi poglavarja katoliške Cerkve s poglavarji raznih komunizmov? Se spominjaš, s kakšnim obožujočim trepetom je komunistični svet sprejemal Stalinove članke, tudi če so se tikali stvari, v katerih mož ni bil doma, kakor na primer lingvistike? Da ne govorim o režimski sakralnosti, ki je na Slovenskem ozarjala knjige osnovnošolskega učitelja Edvarda Kardelja, vsako njegovo izjavo, tudi na primer izposojen pregovor, da je vsak svoje sreče kovač.

Slovenski časnikar ga je pobožno navajal kot zlato.

S to knjigo je Benedikt XVI. napisal delo Učitelju, za katerega je v svojem življenju izgorel, zraven pa nehote tudi knjigo o sebi, o zlahtnosti svojega duha.

Stranke še skrivajo kandidate

Pol leta pred predsedniškimi volitvami večina političnih strank še skriva svoje kandidate. Predvolilna kampanja se je sicer neuradno začela že lani novembra z napovedjo Alojza Peterleta, da bo kandidiral za naslednika sedanjega predsednika Janeza Drnovška. Temu se bo petletni mandat iztekkel 22. decembra, pred dnevi pa so iz njegovega urada sporočili, da se za drugi predsedniški mandat ne bo potegoval. Glede na zakonske roke je sicer prvi možni datum volitev nedelja, 14. oktobra, zadnji pa 4. novembra.

Po ustavi morajo biti volitve opravljene in nov predsednik izvoljen, uradno poročilo o volitvah pa predsedniku državnega zbora, ki volitve razpiše, izročeno 15 dni pred iztekom mandata, torej najpozneje 8. decembra, je za STA povedal tajnik Državne volilne komisije (DVK) Marko Golobič.

Dejansko so glede na zakonske roke za izvedbo volitev na razpolago le štiri jesenske nedelje, ki so v pravnih okvirih, je dejal Golobič. Poleg 14. oktobra še 21. in 28. oktober ter prva novembrska nedelja, 4. novembra.

Predsednik republike se voli za pet let in je lahko na to funkcijo zaporedoma izvoljen največ dvakrat. Predlog kandidature se vložijo neposredno pri DVK najkasneje petindvajseti dan pred dnevom glasovanja. Kandidat pa lahko umakne soglasje dvajseti dan pred dnevom glasovanja. Zakon o volitvah predsednika republike določa, da lahko posameznega kandidata predlagajo skupina desetih poslancev, politične stranke ali skupina najmanj 5000 volivcev.

Če v prvem krogu volitev nihče od kandidatov ne bo dobil večine veljavnih glasov (en glas več kot 50 odstotkov), bodo volivci predsednika izvolili v drugem krogu. Kot je še povedal Golobič, je lahko med prvimi in drugim krogom volitev največ 21

dni, ob tem je treba upoštevati še osemdnevni rok za prispetje glasovnic slovenskih državljanov, oddanih v tujini.

Kljub temu, da se bo uradna volilna kampanja začela šele čez nekaj mesecev, pa je neuradna kampanja že v polnem teku. Poleg Peterleta s podporo koalicijske NSi so svojo morebitno kandidaturo doslej napovedali še predsednik SNS Zmago Jelinčič, predsednica zunajparlamentarne stranke Glas žensk Slovenije Monika Piberl in predsednik zunajparlamentarne Stranke mladih Slovenije Darko Krajnc.

Med možnimi kandidati je tudi predsednik SD in poslanec v Evropskem parlamentu Borut Pahor, ki odločitev o tem, ali bo kandidiral, še ni sporočil. Kot je že večkrat poudaril, je pripravljen kandidirati za predsednika republike, če bo užival zaupanje in podporo stranke za tako odločitev. Tej „osebni želji“ se je pripravljeno odreči, če takšne podpore ne bo.

Med možnimi kandidati se omenjata še nekdanji rektor ljubljanske univerze Jože Mencinger. Formalno bi se lahko za kandidaturo odločil prvi predsednik republike Milan Kučan, ki pa je že večkrat javno napovedal, da ne želi več kandidirati za predsednika.

V največji vladni stranki SDS se še niso odločili oziroma sporočili odločitve, ali bodo šli na volitve s svojim kandidatom ali pa bodo podprli katerega od že znanih kandidatov. Odločili se še niso niti v LDS, SD, SLS, DeSUS in društvu Zares.

Letos bodo slovenski državljani predsednika volili četrtič po osamosvojitvi Slovenije. Na zadnjih volitvah leta 2002 je bil Drnovšek kot kandidat takrat najmočnejše LDS izvoljen v drugem krogu, ko je premagal Barbaro Brezigar. Brezigarjeva, ki sta jo podprli SDS in NSi, je podobno kot tokrat Peterle že dobro leto pred volitvami napove-

dala kandidaturo s podpisi volivk in volivcev. V volilni boj sta se na zadnjih volitvah podala tudi Jelinčič ter neuspešni kandidat za ljubljanskega župana na lanskih lokalnih volitvah s podporo SDS, NSi in SLS France Arhar.

Sicer pa so volivci na predsedniških volitvah leta 1992 ter 1997 izbirali med osmimi kandidati, obakrat pa je bil že v prvem krogu izvoljen Kučan. Leta 1992 se je med drugimi za predsednika države potegoval sedanji predsednik LDS Jelko Kacin, leta 1997 pa sedanji predsednik SLS Janez Poldobnik.

Na letošnjih predsedniških volitvah se obetajo nekatere tehnične novosti. Tako bodo prvič preizkusili nove volilne prosojne skrinjice, ki ne bodo le za enkratno uporabo kot dosedanje kartonaste. DVK bo v začetku maja 4000 skrinjic iz plastičnega materiala poiskala z javnim naročilom.

Spremembe zakona o volilni kampanji prinašajo nekatere novosti glede predsedniških volitev, poleg tega pa je pričakovati tudi povečano število volivcev s stalnim prebivališčem v tujini, ker jih zdaj ministrstvo za notranje zadeve po uradni dolžnosti vpisuje v volilni imenik.

V posebni volilni imenik izseljencev in zdomcev je trenutno (po podatkih iz začetka aprila) vpisanih 44.048 slovenskih državljanov, ki nimajo stalnega prebivališča v Sloveniji. Hipotetično bodo lahko ti „novi“ volivci predstavljali „jeziček na tehtnici“.

Pomembna novost pri glasovanju na volitvah predsednika republike zadeva glasovanje po pošti iz tujine. Uvaja se namreč uradna prazna glasovnica, ki bo volivcem v tujini zelo olajšala glasovanje, saj volilnim organom ne bo več treba čakati na objavo imen kandidatov, temveč bodo volilno karto lahko volivcu poslali takoj, ko bodo dobili zahtevek za glasovanje po pošti iz tujine.

Zakon o volilni kampanji

Državni zbor je s 50 glasovi za in brez glasu proti sprejel zakon o volilni in referendumski kampanji, ki sistemsko ureja volilno in prvič tudi referendumsko kampanjo. Zakon dopolnjuje definicijo volilne kampanje, ki se nanaša tudi na vse postopke v zvezi z referendumom. Veljavni zakon namreč ni vseboval izrecnih določb o referendumu.

Zakon tako uvaja širšo definicijo stroškov volilne kampanje, novost je tudi obvezna identifikacija organizatorja volilne kampanje. Povečujejo se sankcije za kršitve, saj so globe povečane za dva do trikrat. Zakon pa prinaša tudi višje zneske povračila za financiranje volilne kampanje iz proračuna.

Organizator predvolilne kampanje mora zapreti račun v štirih mesecih po volitvah. Morebitna posojila in odložena plačila je potrebno poplačati pred zaprtjem računa zato, ker se le tako lahko odda popolna poročila računskemu sodišču. Politični stranki pa po zaključku transakcij ostane 30 dni časa za pripravo poročila.

Volilne kampanje pa ne bo mogoče financirati s sredstvi gospodarskih družb, v katerih ima država več kot 25-odstotni delež, pa tudi hčerinskih družb.

Glede zbiranja podpisov za razpis referendumu pa zakon izrecno določa, da se lahko organizira posebno obveščanje javnosti o zbiranju podpisov in da mora predsednik DZ na ustrezen način zagotoviti, da se javnost obvesti o začetku roka za zbiranje podpisov.

Poročilo o Hrvaški

Poslanci Evropskega parlamenta so na zasedanju v Strasbourgu z veliko večino sprejeli poročilo o napredku Hrvaške na poti v Evropsko unijo v letu 2006. Poročilo državo tako hvali kot graja, med drugim pa se dotika tudi odprtih dvostranskih vprašanj meje med Slovenijo in Hrvaško.

Poročilo med drugim poziva slovensko in hrvaško vlado, naj za rešitev vprašanja meje izkoristita vse razpoložljive možnosti in upoštevata doslej dosežene dogovore. V kolikor pa Hrvaška s sosednjimi državami pri mejnih vprašanjih ne uspe najti dvostranskih dogovorov, pa naj se uporabi posredovanje tretje strani, je zapisano v poročilu. Poročilo Evropskega parlamenta sicer nima zakonodajne teže, ampak je le zbir stališč in mnenj parlamenta glede vstopanja Hrvaške v EU.

Pripravljenec poročila Svoboda (PES) je po glasovanju izrazil zadovoljstvo nad sprejetim poročilom in ga označil za uravnoteženo. Kaj pomeni uporaba tretje strani, ki jo je v poročilo z dopolnilom vključil prav Svoboda, pa je po njegovih besedah odvisno od strank, ki rešujeta odprta vprašanja. V primeru Slovenije in Hrvaške naj bi šlo v prvi vrsti za neke vrste posrednika oziroma mediatorja, v končni fazi pa naj bi to bila mednarodna institucija, na primer mednarodno sodišče.

V poročilu je ostal tudi zapis, da naj Slovenija in Hrvaška v reševanju vprašanj meje upoštevata doslej dosežene dogovore in sklepe Evropskega sveta iz junija 2004. Omemba „doseženih dogovorov“ v poročilu je za Slovenijo pomembna, ker se nanaša

tudi na sporazum Drnovšek-Račan, ki sta ga Slovenija in Hrvaška parafirali julija 2001. Sporazum, s katerim sta državi prvič določili mejo na morju, Slovenija pa je z njim ohranila status pomorske države s prostim dostopom do mednarodnih voda, je bil sicer potrjen v slovenskem državnem zboru, v hrvaškem saboru pa ne.

Poslanci iz Slovenije so pozdravili sprejem poročila. „Vesel sem, da so skupna prizadevanja slovenskih poslancev v Evropskem parlamentu prispevala k uravnoteženemu poročilu,“ je dejal poslanec Alojz Peterle (EPP/NSi), saj je po njegovih besedah pomembno, da poročilo ni preveč usmerjeno v dvostranska vprašanja med Slovenijo in Hrvaško.

Po Peterletovih besedah je pomembno tudi, da je v delu poročila, ki govori o reševanju nerešenih vprašanj meje med Slovenijo in Hrvaško, omenjeno upoštevanje dosedanjih sporazumov in da se ne omenja samo Slovenija, ampak vse sosednje države.

Zadovoljstvo nad poročilom pa so izrazili tudi v Zagrebu.

BERI...

RAZGOVOR Z MINISTROM

DIMITRIJEM RUPLOM..... 2

OBČNI ZBOR ZEDINJENE 3

EKIPA ZS V MENDOZI 3

POGOVOR Z MINISTROM DIMITRIJEM RUPLOM

„Ohranjanje kulture in jezika ni majhna stvar“

Med svojim obiskom v Argentini si je minister za zunanje zadeve Republike Slovenije odmeril čas tudi za razgovor z našim tednikom. Prijateljsko spontano in podrobno je odgovarjal na stavljena vprašanja, za kar mu izrekamo zahvalo. Sledi celoten prepis razgovora.

Najprej to, kar je danes gotovo prva točka slovenske zunanje politike: predsedovanje Evropske unije v letu 2008. Kako je Slovenija pripravljena na to?

Slovenija se na to še pripravlja. Naše predsedovanje, tehnično gledano, se začne 1. januarja 2008, medtem ko bomo 1. julija letos začeli delo v trojki, skupaj s Portugalci in s komisijo. Torej druga polovica letošnjega leta bo tista vroča vaja za predsedovanje. Kolikor vem — sam sodelujem pri teh pripravah ves čas — smo dobro pripravljeni. Treba pa je vedeti, da nas lahko še marsikaj preseneti. Pripravljeni smo dobro za tiste stvari, ki jih je mogoče predvideti. Če se zgodi kakšna velikanska kriza na svetu, če pride tsunami, če se ne vem kaj vname, potem bo treba iskati nove rešitve. Sicer pa, kot veste, Slovenija prevzema predsedovanje od Portugalske, in prenaša predsedovanje na Francijo. Dnevni redi predsedovanja se kombinirajo. Ne bo mogoče, da bi Slovenija diktirala agendo, ampak bo en del agende prevzela od naših predhodnikov, medtem ko sami računamo, da bi podali predvsem štiri ali pet glavnih točk. Prvič, prihodnost Evropske unije; s tem je povezana usoda ustave. Kot veste je evropska ustava bila sprejeta v sedemnajstih državah, medtem ko se je zataknila v Franciji in na Nizozemskem. To bo en velik izziv. Nemci bodo ob koncu predsedovanja, nekako junija letos prišli z načrtom, kako to ustavno krizo razrešiti, potem bo naloga Portugalske, da se s tem ukvarja najprej, za Portugalsko pride pa Slovenija. Mi bi si seveda želeli, da bi bil ta problem rešen preden mi nastopimo s predsedovanjem, vendar se bojimo, da temu ne bo tako. Tako da na našem dnevnem redu bo tudi ostala ta velika tema. Poleg tega bo Slovenija zagovornica širitve Evropske unije. Mislimo, da je bila zadnja širitve iz desetimi novimi članicami velik uspeh, da je to bila pridobitev za Evropsko unijo, in želimo, da bi države zahodnega Balkana čim prej postale članice Evropske unije, da se zapolni ta praznina, oziroma ta ne definirani prostor med Slovenijo in Grčijo. Tu bo najprej na vrsti Hrvaška, prav gotovo, nato pa Makedonija in tako naprej, pri čemer je treba vedeti da nobena širitve ni mogoča brez tega, da se dogovorimo o ustavi, oziroma o pravih, ki bodo urejala življenje Evropske unije. Za tem imam o še dve prioriteti. Ena je medkulturni dialog in druga je energetska varnost. Energetika, oziroma energetska varnost je tisto vprašanje, o katerem sem največ govoril s svojimi sogovorniki tukaj v Argentini.

Vi ste na predavanju v CARI poudarili, da bo Slovenija v to predsedovanje morala vložiti mnogo moči in mnogo sredstev. Za državo, kot je Slovenija, ki ima še vedno svoje težave, je to težko. Je vredno, se spleča, je investicija bolj kot strošek to predsedovanje Evropski uniji?

Pri ureditvi kakršna je sedaj, je predsedovanje Evropski uniji neizbežno. Vsaka članica enkrat pride na vrsto. Tako da temu strošku se niti ne moremo izogniti. Po drugi strani pa je predsedovanje Evropski uniji za Slovenijo vendarle nek pozitiven izziv. Ne bi rekli, da je to neka obremenitev, ampak nekaj pozitivnega, kar nam prinaša boljše vidljivost, nas bolj opazijo, imamo od tega tudi nekaj koristi, ki so povezane z našo ne prav dolgo državnostjo. Mi se moramo še vedno uveljavljati v svetu. Po drugi strani pa je Slovenija majhna, Slovenija ima dva milijona prebivalcev. Evropska unija šteje skoraj pol milijarde ljudi. Tako da bo ena majhna Slovenija, ki ima dva milijona, vodila evropske zadeve za pol milijarde ljudi. To je velika odgovornost in en preizkus vitalnosti slovenske države, slovenske politike in sploh vseh sistemov v Sloveniji. Mislim, da je to za nas ena dobra preizkušnja in pozitiven izziv.

Gospod minister, nahajate se v Latinski Ameriki, ki je daleč od Slovenije in tudi daleč od Evrope. Vidite Vi stvarne možnosti za povečanje odnosov in zlasti trgovskega sodelovanja med Slovenijo in Argentino in med Slovenijo in Latinsko Ameriko?

Latinska Amerika za Slovenijo pomeni več kot Slovenija za Latinsko Ameriko, ker je pač Latinska Amerika mnogo



večji faktor. Jaz vidim možnosti. Predvsem pa naj še enkrat ponovim, da sem tu v Argentini in Latinski Ameriki v bistvu v svoji evropski obleki, s svojim evropskim klobukom. Slovenija se pripravlja na predsedovanje in je dolžna v zvezi s tem predsedovanje poskrbeti za nekatere dosjeje, ki bodo na mizi v času našega predsedovanja. Eden od njih je tudi sodelovanje med Evropsko Unijo in Latinsko Ameriko. Kot veste se bom sedaj udeležil sestanka EU-Rio v Dominikanski republiki, prihodnje leto maja meseca pa bo Slovenija skupaj s Perujem organizirala v Limi v Peruju svetovni vrh na temo Evropska unija — Latinska Amerika. To so neke čisto operativne dolžnosti. Jaz mislim, da pa je med Slovenijo in Argentino veliko neizkoriščenih možnosti. Mi smo se pogovarjali o sodelovanju na področju energetike, na področju transporta; naši argentinski sogovorniki so pokazali veliko zanimanje za Luko Koper; tako da jaz mislim, da je veliko možnosti. Tudi mi je minister obljubil, da pride na obisk v Slovenijo, kar bo prvič v zgodovini.

Prosim, če nam kaj poveste o tem socialnem dogovoru, ki ste ga podpisali z Argentino.

Jaz bi se ob tej priložnosti rad zahvalil vsem našim prijateljem v Argentini, tudi naši ambasadi v Buenos Airesu, ki so prvič vršili pritisk, drugič pa pomagali, da je prišlo do tega sporazuma in do tega podpisa. Ta sporazum je važen za oba naroda: za Slovence in za Argentine, kajti ta sporazum omogoča, da se seštevajo leta, ki so jih ljudje prebili v eni ali drugi državi in na podlagi tega seveda so socialne ugodnosti, predvsem pokojnine, dosti lažje rešljive. Jaz si predstavljam, da bo s tem sporazumom olajšan položaj tistim, ki želijo na stara leta živet v Sloveniji ali se preseliti iz Argentine v Slovenijo.

Dotaknimo se vsaj kratko še problema Slovenije s Hrvaško. Kakšna je vaša diagnoza in kako vidite prihodnje korake na tem področju?

O tem se zelo veliko govori in veliko piše. Vendar v nasprotju s tem kar se piše in kar se govori dejansko odnosi med Slovenijo in Hrvaško niso tako zelo zelo slabi. Mi imamo skoraj dve milijardi evrov gospodarske menjave, mislim da več tisoč Slovencev preživlja svoje dopuste na Hrvaškem, naši ljudje imajo veliko nepremičnin, hiš, parcel in tako naprej na Hrvaškem. Tudi Hrvati so zainteresirani za to, da potujejo v Slovenijo ali skozi Slovenijo zelo pogosto. Tako da, ne glede na občasne napetosti, smo povezani in bomo povezani ostali. Med Slovenci in Hrvatimi je seveda nekaj živčnosti, predvsem politiki si gredo malo na živce. Naroda pa nista skregana, če tako rečem. Vsi naši problemi izvirajo iz skupnega življenja v nekdanji Jugoslaviji. Če ne bi Jugoslavija razpadla, ne bi bilo teh problemov, problemov meja, problemov delitvene bilance, sukcesije, ne problemov z deviznimi varčevalci in tako naprej. Vendar, ne glede na to kar se govori in piše, kot sem prej rekel, počasi nekatere probleme rešujemo. Rešujemo problem nepremičnin: sedaj smo naredili kar velik korak s tem, da bodo Slovenci lahko legalno kupovali nepremičnine na hrvaškem. Seveda pa ostane nekaj vprašanj odprtih. Zato, da bi se ta vprašanja rešila, je potrebna potrpežljivost. Problem, ki ga v Sloveniji večkrat opažamo, je neko nezaupanje, medsebojna nezaupljivost in tudi problem verodostojnosti. S Hrvatimi smo, kot veste, leta 2001, končali pogajanja z mejo, obe vladi sta to sprejeli, nakar je Hrvaška od tega sporazuma odstopila, kar je pokvarilo precej razpoloženja. Če bomo naredili korak naprej, bo to v tem tednih, tja do maja, junija, ker potem se bodo stvari začele že malo preveč zaostrovati, ker prihajajo volitve na Hrvaškem in bo težko prepričati Hrvate da se neovirano pogovarjajo o teh vprašanjih.

Gospod minister. Potem, ko ste položili venec pred spomenik osvoboditelja San Martina, je godba grenadirjev odhajala ob zvokih koračnice, ki je nastala v dobi malvinske vojne. Vemo, da Anglija želi in skuša, da bi to otočje, ki ga oni imenujejo Falkland, spadalo v sklop Evropske unije kot izvenkontinentalno ali prekooceansko ozemlje. Ko bo Slovenija predsedovala Evropski uniji, kakšno bo njeno zadržanje do tega vprašanja, ki je sicer minimalno, a ki Argentino zelo zanima?

Tu morava bit zelo previdna. Prvič, vi veste, da (Nadaljevanje na 3. strani)

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Bolj se bližajo volitve, bolj raste napetost na vseh področjih družbenega življenja. V takem stanju je kaj nevarno, da se zgubi smisel za bistveni cilj vsakega političnega delovanja: narodov blagor.

Kolikokrat še? Pretekli teden je imela svoje prvo letno zasedanje argentinska škofovska konferenca. Javnost je pričakovala ob zaključku zasedanja običajno izjavo, in ni se zmotila. Le da to pot škofje niso sklicali tiskovne konference, temveč pastirsko pismo enostavno objavili na internetu. Besedilo je razmeroma kratko, a globoko. Nanaša se na sedanje stanje v državi, ko se bližajo splošne volitve. Pismo opozarja na številne napake in nepravilnosti družbe in kaže smer, po kateri naj se ti problemi rešijo. Dejansko ni veliko novosti in prevladuje tema, ki so jih škofje že neštokrat nakazali. Ob tem se umestno porodi vprašanje, kolikokrat bo Cerkev še morala opozarjati na stvari, ki so jasne in že tolikokrat osvetljene, pa jih politično občestvo presliši in nikdar ne reši. Se še spomnite, kolikokrat je škofovska konferenca poudarjala, da kriza ni toliko ekonomske kot etične narave? Danes, ko se makroekonomski problemi rešujejo, je to še bolj jasno.

Kaj menijo škofje. V glavnem pastirsko pismo s prstom pokaže na štiri temeljna a boleča področja. Na prvem mestu zahtevajo prozornost v volilni kampanji. Svarijo pred „demaagogijo, pritiski in klientelizmom“, ki so stare bolezni argentinske politike. Opozarjajo, da prava demokracija sloni na neodvisnosti treh republikanskih oblasti. Svarijo pred revščino in izključitvijo nižjih družbenih slojev, in končno ugotavljajo: „Družba ne raste izključno, kadar raste gospodarstvo, temveč predvsem kadar zorita njena sposobnost za dialog in spretnost za dosegoglasja“. S tem pa tudi opozarjajo na štiri šibke točke sedanje vlade, ki so obnemajeni „glavni grehi“. Zato ni čudno, da vsaj v prvem trenutku ni bilo odziva s strani vlade na to pismo, medtem ko se je opozicija o besedilu izrekala zelo poveljno.

Spopad namesto dialoga. V današnji Argentini ni nobena skrivnost, da je razmerje med Cerkvijo in vlado v kritičnem stanju. S strani Cerkve se nenehno izraža pripravljenost za dialog, s strani predsednika pa ni odgovora, temveč nenehno postavlja kamenje na pot zblizanja. Lahko bi rekli, da je nasprotje prišlo do viška ob aferi škofa Baseotta, ki je bil zadolžen za vojaško pastoralo, pa je prišel v konflikt z ministrom za zdravje v zadevi splava. Sam predsednik je majske

Te Deum preselil v Santiago del Estero in s tem prelomil tradicijo, ki se je vlekla od leta 1810, ker ni hotel slišati opozorilnih besed buenosaireskega nadškofa. Kirchner je najbolj trpel, ko je kardinal Bergoglio „blagoslovil“ nastop škofa Piñe, ki je v provinci Misiones prekrizal vladne (in Kirchnerjeve) načrte provincijske ustavnne reforme. Predsednik pa vidi (le kako?) kardinalove prste tudi v povezavi med vodjem avtonomnega mesta Buenos Aires (Telerman) in Eliso Carrió, ki poriva ob rob vladnega kandidata, ministra za vzgojo Filmusa. Pred kratkim je kardinal izjavil, da Cerkev „je bila, je in bo preganjana“, na kar je Kirchner odgovoril z evangelijskim izrazom o nastavljanju drugega lica. V takem stanju je dialog res nemogoč.

Boj se nadaljuje. S Pesnikom bi lahko trdili, da to ni boj, temveč „mesarsko klanje“. Dober mesec manjka do volitev v prestolnem mestu, pa volivce ne obmetava s predlogi, temveč z medsebojnimi največkrat neresnimi obtožbami korupcije in drugih grehov. Vedno bolj jasno pa je, da najhujša napetost obstoja med obema levčarskima izrazoma: vladni Filmus proti sedanjemu vodji Telermanu. Kirchner temu zadnjemu ne more odpustiti, da se je povezal z njegovo najhujšo sovražnico Eliso Carrió, ki je do vlade najbolj kritična. Ta zamera gre tako daleč, da se že govori, da bi Kirchner na vodstvu mesta raje videl desničarskega Macrija kot pa Telermana. To pa lahko postane usodno v drugem krogu volitev, ki se kaže kot neizbežen.

Kdo za predsednika? Medtem, ko je v opoziciji jasno, da bo glavni kandidat bivši gospodarski minister Lavagna, v vladnih vrstah še vedno ni odločeno, ali bo predsednik ponovno kandidiral, ali bo poslal na prvo mesto svojo ženo Cristino. Gospa uživa v zadnjih tednih izredno medijsko izpostavljenost. Potuje po svetu (Zvopa, Latinska Amerika, ZDA), se udeležuje najvišjih srečanj (te dni z brazilskim predsednikom Lulo) in jo na mnogih mestih predstavljajo kot „prihodnjo argentinsko predsednico“. A uradno še ni nobene besede, niti jasne namige, kakšna bo končna odločitev. Strokovnjaki menijo, da hoče biti predsednik popolnoma gotov, da žena ne bo imela težav. Če bi se pokazal kakršenkoli dvom o njeni zmagi, bi mesto kandidata prevzel sam, ker mu razne ankete kažejo večjo priljubljenost. Vendar, dolgo te odločitve ne morejo odlasati in kažejo na obisk v Mendoza (sedanji zvezni guverner Cobos zveni kot kandidat za podpredsednika) kot priložnost za proglašenje.

